ᚱ

Дъбрава.
Хубава, старинна дума.
Марипоса, Йосемитите. Сан Франциско. И тези думи също звънтяха причудливо в ушите му, все още.
Горски беше дошъл да си почине в половиния свободен ден, който имаше.
Изправи се до една от гигантските секвои в дъбравата Марипоса.
И нещо щракна в него.
Решението на стария проблем, който поне от седем години не му даваше мира, изведнъж се появи.
Все едно беше застанал пред храм, който пази тайната и отговора.
Дървото може би беше на няколко хиляди години, но беше толкова очевидно живо същество, колкото и самият Горски.
„Мащаб и перспектива” – си каза той и му се стори, че секвоята повя с клони, някъде много високо горе в небето.
В същото време нещата никак не бяха толкова рационални. Докато се опитваше да улови осанката на огромното дърво, Горски осъзна, че получава някаква информация от него, която не можеше да формулира ясно в момента. Вероятно щеше да може да я използва в бъдеще.
Стоеше и гледаше дървото, без да го гледа. Просто успя да при-съства заедно с него в един крехък миг отвъд емоциите и разума.
Беше нещо като разпознаване. Пропукване на пласт мазилка, зад която се крие врата.

Оттогава Горски реши, че чудесата на света не са направени от камък, а са живи.
Направи си списък с дървета, които искаше да посети.
Маслина на четири хиляди години в Атина, едно кипарисово дърво в Иран, тис в Уелс...
И тръгна.
„Най-особеният пилигрим в наши дни” и „Човекът, който говори с дърветата” – писаха за него някои издания години по-късно.

„Не, не говоря дървесен език. Уча се да сричам” – щеше да каже после в едно интервю.

manuiloff.com „Книга на промените” ©Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes”© Alexander Manuiloff, 2012-14